

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Sudačko vijeće predsjednika svih
sudačkih vijeća Republike Hrvatske
Z A G R E B

Broj: Sv 7/2017-3

R J E Š E N J E

Sudačko vijeće predsjednika svih sudačkih vijeća u Republici Hrvatskoj, uz izuzeće predsjednice Sudačkog vijeća Županijskog suda u Zadru Sanje Prosenice, pod predsjedanjem predsjednika sudačkog vijeća Žarka Dundovića, uz sudjelovanje tajnice sudačkog vijeća Mirjane Mlinarić, kao zapisničarke, u postupku povodom pritužbe djelatnika Zemljišnoknjižnog odjela O. s. u Z., protiv tadašnjeg predsjednika O. s. u Z. Ž. R. zbog povrede Kodeksa sudačke etike („Narodne novine“ broj 131/06, dalje: Kodeks), odlučujući o prigovoru suca O. s. u Z. Ž. R., podnesenim protiv rješenja Sudačkog vijeća Ž. s. u Z. poslovni broj Sv-10/15-7 od 17. siječnja 2017., na temelju točke 14. stavak 6. Kodeksa, u sjednici održanoj dana 14. veljače 2018.

r i j e š i o j e

Odbija se kao neosnovan prigovor Ž. R.

O b r a z l o ž e n j e

Sudačko vijeće Ž. s. u Z. je uvodno citiranim rješenjem utvrdilo da je sudac Ž. R. u obnašanju funkcije predsjednika O. s. u Z. povrijedio odredbu točke 8. stavak 4. Kodeksa.

Protiv navedenog je rješenja sudac Ž. R. podnio prigovor u kojem predlaže da se prihvaćanjem prigovora pobijano rješenje ukine.

Prigovor nije osnovan.

Rad sudačkih vijeća uređen je Poslovnikom o radu sudačkih vijeća, a prema odredbi čl. 10. Poslovnika, ako njime nije drugačije određeno, sudačko vijeće postupać će uz odgovarajuću primjenu Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj 47/09, dalje: ZUP). Stoga će se pobijano rješenje sukladno odredbi članka 115. stavak 1. i 2. ZUP-a ispitivati u granicama prigovora te po službenoj dužnosti postoje li razlozi koji bi prouzrokovali ništavost rješenja.

Podnositelj prigovora neosnovano prigovara da su u donošenju pobijanog rješenja sudjelovale sutkinje I. K., I. L. i D. Z.-P. koje su protiv njega podnijele privatnu tužbu jer iz

uvodnog dijela pobijanog rješenja, u kojem je naveden sastav sudačkog vijeća, te iz zapisnika sa sjednice Sudačkog vijeća Ž. s. u Z. od 17. siječnja 2017. (list 32.-34.), nedvojbeno proizlazi da te sutkinje nisu sudjelovale u donošenju pobijanog rješenja.

Osim ovog postupovnog prigovora sudac Ž. R. problematizira i pitanje svoje nenazočnosti sjednici vijeća na kojoj se odlučivalo o povredi Kodeksa. Međutim, postupovni propisi koji se u konkretnom slučaju primjenjuju, ZUP, Kodeks (koji uz materijalnopravne odredbe sadrži i pravila postupanja) i Poslovnik o radu sudačkih vijeća ne predviđaju mogućnost provođenja kontradiktornog postupka.

Doduše, Poslovnik u odredbi čl. 6. st. 2. propisuje da se o pritužbama o povredi Kodeksa sudac može očitovati usmenim ili pisanim putem, iz čega slijedi da vijeće može odlučiti, ako to smatra svrsishodnim, suca pozvati da se umjesto pisanim putem na navode pritužbe očituje usmeno. U konkretnom slučaju prvostupanjsko vijeće očito nije smatralo da bi usmeno očitovanje bilo korisnije za razjašnjenje stanja stvari nego pisano očitovanje i stoga je pritužbu dostavilo sucu R. na pisano očitovanje.

Niti ovo drugostupanjsko tijelo ne vidi u čemu bi procesni položaj podnositelja prigovora bio otežan niti mu je time povrijeđeno pravo na pravično suđenje time što nije nazočio sjednici sudačkog vijeća, već se opširno o pritužbama očitovao u podnesku primljenom 14. kolovoza 2017.

Postupak odlučivanja o povredi Kodeksa nije kontradiktoran postupak na koji bi se trebale pozvati stranke radi neposrednog iznošenja suprotstavljenih stavova. Radi se o izvanraspravnom postupku u kojem se ocjenjuju tvrdnje iz pritužbe koja je podnesena protiv suca te iz navoda očitovanja suca, a ne na temelju ocjene neposrednih navoda stranaka koji bi se iznosili na sjednici vijeća. Iz navedenih se razloga ne može smatrati da je prvostupanjski postupak zbog navedenih okolnosti bio nepravilan.

Nadalje, podnositelj prigovora iznosi paušalne tvrdnje o neobjektivnosti Sudačkog vijeća Ž. s. u Z. navodeći da je cilj tog vijeća da ga se diskreditira i da mu se sveti zbog ostvarenih radnih rezultata tijekom njegovog predsjedničkog mandata, što bi se dalo podvesti pod prigovore postupovnog karaktera.

Međutim, radi se o uopćenim i ničim potkrijepljenim prigovorima o navodnoj tendencioznosti i neobjektivnosti Sudačkog vijeća Ž. s. u Z., koji nisu doveli u pitanje zakonitost prvostupanjske odluke u smislu povrede prava na pravično suđenje.

Iz navedenih razloga u pobijanoj odluci nisu počinjene postupovne povrede na koje ukazuje podnositelj prigovora, niti druge povrede odredaba postupka na koje drugostupanjsko tijelo pazi po službenoj dužnosti.

U većem dijelu prigovora (str. 2.-7.), sudac Ž. R. iznosi brojne tvrdnje koje se, međutim, ne odnose na odlučne ili druge važne činjenice za ishod ovog postupka (uspješni rezultati rada O. s. u Z. u vrijeme kada je on bio predsjednik suda, i sl.), tako da se o njima u ovom obrazloženju neće iznositi razlozi.

U pogledu činjeničnih utvrđenja prvostupanskog tijela podnositelj prigovora, u sažetom, tvrdi da je prema službenicima zemljišnoknjižnog odjela postupao na primjeren način, nikada nikome nije uputio prijekorne ili prijeteće poruke, niti je bilo koga ucjenjivao, a jedini motiv za svoja postupanja prema djelatnicima tog odjela bilo je da se popravi, odnosno održi stanje ažurnosti tog odjela kao i cijelog suda. Nikome nije uskraćivao pravo na godišnji odmor, nije kontrolirao bolovanja zemljišnoknjižnih referenata i nije točno utvrđenje da je svim djelatnicima navedenog odjela smanjio ocjene uspješnosti rada. Sve da i je nekog od referenata ocijenio nekom nižom ocjenom od one koje su predložene po mentoru ili predsjedniku zemljišnoknjižnog odjela, na to je kao predsjednik suda bio ovlašten. Stoga smatra da niti na bilo koji način nije povrijedio odredbe Kodeksa.

Međutim, svim navedenim činjeničnim prigovorima sudac Ž. R. ne dovodi u pitanje, niti u najmanjom mjeri, ispravnost utvrđenja prvostupanskog tijela.

Naime, u obrazloženju pobijanog rješenja prvostupansko vijeće na opširan način elaborira utvrđenja o tome kako Ž. R. kao predsjednik suda nije bio ovlašten kontrolirati bolovanja na kojima su se nalazili neki referenti zemljišnoknjižnog odjela, već da je to u isključivoj nadležnosti Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje, citirajući pri tom odgovarajuće odredbe Zakona o obveznom zdravstvenom osiguranju („Narodne novine“ broj 80/13 i 137/13). Prvostupansko vijeće zatim obrazlaže utvrđenja o nepoštivanju zakonske procedure pri godišnjoj ocjeni zemljišnoknjižnih referenata od strane predsjednika Ž. R., također citirajući odgovarajuće odredbe Zakona o državnim službenicima („Narodne novine“ broj 92/05, 140/05, 142/06, 77/07, 107/07, 27/08, 34/11, 49/11, 150/11, 34/12, 38/13, 37/13, 1/15 i 138/15), a koje se odnose na postupak ocjenjivanja državnih službenika. Uz navedeno, vijeće prvog stupnja, citirajući odgovarajuće odredbe Zakona o radu („Narodne novine“ broj 93/14), obrazlaže i utvrđenja o nemogućnosti da se uskrati djelatnicima zemljišnoknjižnog odjela pravo na plaćeni godišnji odmor i o nemogućnosti postavljanja uvjeta na način kako je to učinio predsjednik suda Ž. R., uvjetujući pravo na godišnji odmor ostvarenim rezultatima rada.

Ovo drugostupansko tijelo prihvaća kao ispravne zaključke prvostupanskog sudačkog vijeća jer se oni temelje na dokumentaciji koja se nalazi u spisu te oni navodima prigovora nisu dovedeni u sumnju.

Iz izloženog stanja stvari proizlazi da se, ne ulazeći u sve ove sporne detalje u koje se upušta prvostupansko tijelo (kontrole bolovanja, pravilnost ocjenjivanja i povrede prava na godišnji odmor), a koje podnositelj prigovora dakako osporava na jednako detaljan i opširan način, navodeći da nema dokaza da je on kontrolirao bolovanja djelatnika suda, da nikome nije neovlašteno smanjivao radne ocjene i da nikome nije uskratio pravo na godišnji odmor niti ga je na bilo koji način uvjetovao, sve odlučne činjenice koje se odnose na predmetnu povredu Kodeksa iz točka 8. stavak 4. proizlaze već iz sadržaja dopisa kojim se predsjednik Ž. R. obraća djelatnicima zemljišnoknjižnog odjela.

Naime, radi se o dokumentaciji koja je citirana u obrazloženju prvostupanskog rješenja i čiju vjerodostojnost podnositelj prigovora ne dovodi u pitanje. Iz te dokumentacije nedvojbeno proizlazi da predsjednik suda, koristeći se posve neprimjerenim stilom obraćanja djelatnicima, stvara ozračje vlastite nadređenosti, što je nesumnjivo protivno citiranoj odredbi iz točka 8. stavak 4. Kodeksa.

Konkretno, ozračje vlastite nadređenosti bez ikakve sumnje proizlazi iz izjave (list 7.) u kojoj se navodi da je predsjednik suda zatražio od djelatnika da u povodu njihovog prijedloga za korištenje godišnjeg odmora potpišu izjavu kojom preuzimaju odgovornost za rezultate rada odjela, pri čemu će jamčiti da će riješiti veći broj predmeta od broja primljenih, („...truditi ćemo se da taj plus bude što veći...“, „...izjavu potpisujemo pojedinačno čime prihvaćamo individualnu odgovornost svako za sebe...“).

Nadalje, iz Odluke od 12. prosinca 2013. proizlazi da je predsjednik Ž. R. odobrio dane godišnjeg odmora prema rasporedu kako je predloženo očekujući da će svaki referent pojedinačno u prosincu riješiti više predmeta nego što ih primi, a po mogućnosti da to bude plus 200 predmeta kako bi cijeli sud imao rezultat u 2013. od 5000 smanjenja broja neriješenih predmeta („...nije jasno zašto niste spremni potpisom preuzeti odgovornost za pozitivan rezultat na Odjelu, ali onda barem dođite na Božićnu sudsku zabavu...“).

Iz dopisa broj 12-Su: 124/14 od 16. lipnja 2014. (list 10.), naslovljen „Lošiji radni rezultati kroz lipanj 2014., u kojem se ironičnim stilom („...svakako je ugodnije u našem primorskom kraju odmarati se kada započnu prve jače uglavnom lipanjske vrućine...“) ukazuje da su radni rezultati za lipanj 2014. slabiji nego proteklih mjeseci zbog („...masovnog korištenja tzv. starog godišnjeg odmora, koji se uglavnom ostavlja za lipanj, što nije dobro jer odjednom nedostaje veliki broj sudaca, sudskih savjetnika i ostalih službenika...“).

Iz zapisnika od 4. kolovoza 2014. godine (list 11.-12.) razvidno je da je donesen zaključak da u mjesecu kolovozu minusa u odnosu na primljeno-riješeno ne smije biti, mora se ostvariti plus 26 kako bi se nadoknadio minus iz srpnja, te barem plus 1 u mjesecu kolovozu, a zaključak je „...tada će biti moguće dogovoriti slobodne dane koje su tražili.“

Na isti je način intoniran i dopis od 10. rujna 2014. (list 13.-14.) naslovljen „Loši radni rezultati u rujnu 2014“ i u kojem se problematizira neažurnost zemljišnoknjižnog odjela, a završava s dozom cinizma „...u protivnom sam predsjednik suda morat će preuzeti vođenje Zk odjela.“

Gotovo isti način komunikacije je ostvaren i u dopisima broj 6 Su: 307/14 od 25. rujna 2014. (list 15.) koji je naslovljen "Izrazito veliki minus u odnosu primljeni-riješeni predmeti oznake Z" („...zk referenti koji ne bi ubuduće surađivali na prezentiranom projektu ažurnog suda uputit će se u okolna sela na obnovu zk knjiga i neće raditi u ovoj zgradi“), dopis broj 6 Su: 33/15 od 2. ožujka 2015. naslovljen „Minus 132 u veljači“ u kojem se između ostalog navodi „...nikakve „epidemije“ nije bilo na ovom Sudu kroz veljaču, pa tako se ne može prihvatiti da je iste bilo samo u Zk odjelu.“, dopis broj 9 Su: 460/15 od 4. ožujka 2015. godine (list 17.-20.) naslovljen "Grupne pobune su prošlost“ u kojem na sedam stranica predsjednik R. u istom stilu polemizira s potpisnicima „Peticije“ koja je s pritužbama djelatnika zemljišnoknjižnog odjela poslana nadležnim institucijama u Ministarstvu pravosuđa.

Iz ovako izloženog stanja stvari, evidentno je da je Ž. R., tada predsjednik O. s. u Z., u komunikaciji s djelatnicima suda s te pozicije manifestirao ponašanje koje ne priliči rukovoditelju pravosudnog tijela. Iako nije dvojbeno da predsjednik suda ima zakonom propisane ovlasti i mjere kojima se utječe na to da se poboljšaju rezultati rada suda u kvalitativnom i kvantitativnom pogledu, jer mu to i jest jedna od važnijih funkcija za koju i

snosi odgovornost, u provođenju tih ovlasti i mjera predsjednik suda ne smije zbog ostvarenja rezultata pod svaku cijenu stvarati dojam autoriteta koji se temelji s pozicije moći i stvarati ozračje vlastite nadređenosti. Upravo je to na naprijed navedeni način, opravdavajući svoje postupanje interesima suda u cjelini, kontinuirano u navedenom vremenskom razdoblju činio Ž. R., čime je evidentno povrijedio citiranu odredbu točke 8. stavak 4. Kodeksa.

Iz naprijed navedenih razloga, s obzirom da nisu ostvareni razlozi iz prigovora, trebalo je na temelju odredbe točke 14. stavak 6. Kodeksa i članka 116. stavak 1. točka 1. ZUP-u prigovor odbiti kao neosnovan.

Zagreb, 14. veljače 2018.

Predsjednik sudačkog vijeća
Žarko Dundović, v.r.